

„Tillad mig endvidere at forestille for Dem, Hr. Pastor Hansted — først den yngste i vor lille Kreds, min Kones elskværdige Kusine, Frøken Gerda Zoff, hvem De for et Øjeblik siden afbrød i en overordentlig vellykket *speech*. Det er Skade, De ikke kom et Par Minutter før; De er derved gaaet Glip af et sandt oratorisk Mesterværk. — Og her samme Kusines Fætter, min egen haabe-fulde Nevø, Hr. næsten juridisk Kandidat Alfred Hassing. Dersom De er Abonnent paa noget Sportsblad, Hr. Pastor, vil De sikkert mange Gange have truffet dette snart verdensberømte Navn i dets Bicycle-Spalter.“

Emanuel betragtede temmelig overlegent det unge Par, hvis Hilsner unægtelig ogsaa røbede mere mønstrende Nysgerrighed end just Ærbødighed. Herregud, tænkte han ved Synet af den melonfarvede unge Herres poseagtige Klæder, lange, spidsnæsede Sko og speciestore Manchetknapper, — det er altsaa Dagens Heltemode!

„Og endelig her,“ vedblev Doktoren, idet han vendte sig mod en høj, slank, meget moderne klædt Dame, der under hele Præsentationen havde staaet ubevægelig bag ved Emanuel, som om hun med Vilje havde gjort sig uset lige til det sidste. „Ja, her behøver jeg vel ikke at præsentere.“